

SEIJA KÄRKKÄINEN

ELÄMÄNPOLKUA
ETEENPÄIN,
ANNU

Elämänpolkua eteenpäin,
Annu

© 2023 Seija Kärkkäinen
Kustantaja: BoD – Books on Demand,
Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-4584-7

Seija Kärkkäinen

Elämänpolkua eteenpäin,
Annu

1.

Talvi oli runsasluminen ja pakkastakin oli niin, että tuntui koko luomakunta jäätyvän, ajatuksia myöten.

Kevätmyrskyn pudoteltua lumet oksilta olivat viimeiset pakkasyöt, kevätaurinkoisten päivien jälkeen, huurtaneet oksat. Koivut näyttivät pitsikudokselta, joka taas uuteen päivään auringonvalossa muuttui ruskehtavaksi pitsiksi, kun huurre sulii. Sitten,

kevään edistyessä koivujen latvat saivat aavistuksen verran punertavaa sävyä ennen oikean kevään tuloa.

Ja kevät tuli, sulattaen luonnon ja ihmiset talvihorroksestaan. Mutta kevät ei riittänyt Annulle. Hän on aina tuntenut olevansa kesäihminen, onhan hän syntynytkin kesällä. Ja kesä tuntui aina menevän liian nopeasti hänen mielestään. Pitää välillä tyytyä muihinkin vuodenaikoihin. Tällä hetkellä Annu on tyytyväinen elämäänsä, vaikka kesä on lopuillaan. Ei sitä koskaan tiedä, minkälaisia muutoksia on tulossa. Annu on antanut elämän virran viedä ja kulkenut virran viereistä elämänsä polkua.

Muutto äidin luo, omaan synnyinkyläänsä, kun isosta kaupungista loppui työ ja asunnostakin piti luopua, tuntui sopivan hänen elämänsä tilanteeseen. Ja muuttoon oli muutakin syytä. Varsinkin särkynyt ja petetty sydän. Äidin kanssa eläminen tuntuu turvalliselta. Annu katselee taivaalle ja miettii elämänsä vaihteita.

Annu ei haikaile aikuisen ihmisen itsenäistä elämää juuri nyt, vaan hän tyytyy olemaan äidin tyttö, äidin lohduttavassa läheisyydessä.

Niitä menneisyyden asioita hän ei edes haluaisi ajatella, mutta ei voi välttyäkään. Miten on yhdelle ihmiselle saattanut sattua

sellainen kohtalo kuin hänelle, petollinen mies, raskaus ja lapsen menetys. Vai onko hän ainoa, jota elämä on koetellut noin kovalla kädellä. Annu on ajatellut asiaa monen monta kertaa ja tullut siihen tulokseen, ettei hänen kohdalleen ole sattunut kuin vuoren huipun kaltainen osuus. Joku on voinut saada elämänsä polulle kokonaisen vuoren. Ja jokaisen on tyydyttävä siihen, mitä on annettu. Annun itsensäkin.

Kesäpäivä kauneus huumaa Annun. Taivas on kirkkaan sininen, tuuli on tyyntynyt. Haavan lehdet kuitenkin heilahtelevat hiljalleen pienen pienessä ilman vireessä. Sudenkorennot suhahtelevat rannan

tuntumassa kimaltelevin siivin. Kesän lopun kauneutta. Kaunista. Ihmeellisen kaunista.

Annu istuu laiturin nokalla ja uittaa jalkojaan vieläkin kovin kesäisen lämpimässä vedessä. Hän tuntee onnellisuutta, joka hivelee sielua ja vartaloa. Uimaan tässä tekee mieli, kun tuo vesi on aikuisenkin makuun tarpeeksi lämpöistä, hän tuumii.

Nyt kun Annu asuu taas täällä luonnon läheisyydessä, entisellä kotiseudullaan, on erilaisia nautintoja tarjolla kaikille aisteille, tuulen suhinaa, lintujen laulua, laineiden loiskintaa, kukkien tuoksua, marjojen,

jopa kirpeiden pihlajanmarjojen tuttu maku, sammalen ja auringon lämmittämän rantakiven tuntu paljaan jalan alla, Kaikista näistä tulee huimaava tunne, että itsekin on osa luontoa.

Samanlaista tunteitten ja tuntemusten kirjoa ei saanut mitenkään kokea kaupungissa, missä Annu asui aiemmin. Siellä meteli rikkoi korvien rauhan, tuoksut tulivat ohi kulkevista katkuisista autoista eikä lintujakaan ollut läheisyydessä. Ainoat luontokappaleet olivat pulut torilla. Nekään eivät olisi siellä saaneet olla terveystorinomaisten mukaan. Sotkivat ja mahdollisesti levittivät tauteja lennellessään torimyyjien kojujen yllä ja

taapertaessaan myyntipöytien alla. Niitä ei ollut edes luvallista ruokkia. Ne tulivat kuitenkin joka kerta torikahvilassa istujien pöytiä lähestymään, josko jotakin pöydältä tipahtaisi. Eivät kuitenkaan rohkaistuneet pöydille kuten pienet varpuset, niitä oli muutamia toriseudulla. Ne tulivat heti kun kahvittelija oli poistunut pöydän äärestä. Näkyipä niille kelpaavan munkista tipahtanut sokerimurunenkin. Mahtoiko olla linnulle terveellistä?

Oli hyvä päästä tänne kotikylälle, äidin kanssa asumaan, kun serkku palasi ulkomailta, halusi asuntonsa

kokonaan omaan käyttöönsä ja palasi myös entiseen työpaikkaansa, jossa Annu oli serkun poissaolon ajan työskennellyt.

Eikä Annu ollut enää päässyt pieneen kaupunkiinkaan töihin. Siellä hänen entinen työnantajansa, kauppiaspariskunta, oli lopettanut työn teon siirryttyään eläkkeelle. Kauppa oli nyt siirtynyt kahden nuoremman pariskunnan omistukseen ja heillä riitti henkilökuntaa ihan omasta takaa.

Mutta keneen ihminen turvaa tässä maailmassa, ketä huutaa avuksi, kun apua tarvitsee. Äiti. Sehän on monella lapsella myös ensimmäinen sana puheen opettelussa. Äidin luo Annukin palasi, vuosien jälkeen.

Tässä talossa on hyvä olla, Annu ajattelee. Kaikki on tuttua ja turvallista. Oma lapsuuden aikainen huonekin suojelee maailman kolhimaa nuorta ihmistä. Tuttu laiturin on nyt alla ja uintihetki on pian.

Annu sai työtä kotikylältään, kotiapuna, vanhusten parissa, Annu tuntee viihtyvänsä ja olevansa hyödyksi. Palkka ei tosin ole kovin suuri, mutta eipä ole suuria menojaakaan. Äidin kanssa talouden kustannuksista on päästy hyvin sopimukseen. Elämä tuntuu turvalliselta, taloudellisestikin.

Vanhusten lisäksi Annu työskentelee lapsiperheiden apuna. Reetta ja Henriikki, syntymäkodin nykyiset omistajat, ostivat Annun kotitilan ja he äidin kanssa ostivat tämän nykyisen talon heiltä.

Kun tämä nuoripari sai kaksoset ja pian lasten syntymän jälkeen Reetta joutui sairaalaan umpisuolen puhjettua, Annu on ollut tutussa ympäristössä apuna. Vauva-aikana hoidossa avusti myös Henrikin vanha äiti, mutta talouden hoitaminen ruoka- ja siivousaskareineen jäi Annulle. Henriikki hoitaa lehmät, kanat ja käy hevosen kanssa peltotöissä. Reetan kotiin tulosta vain ei puhuttu ja sitä Annu ihmetteli, kun talossa

Edellisessä kirjassa elettiin Annun lapsuutta ja nuoruutta. Nyt Annu elää aikuisen naisen elämää.

Kirjoittaja on 78-vuotias eläkeläinen, harrastaja-kirjoittaja.

BoD

9 789528 045847